



# NS uudistebülletään

NSDAP/AO : PO Box 6414  
Lincoln NE 68506 USA  
[www.nsdapao.org](http://www.nsdapao.org)

#1097

23.03.2024 (135)

**Michael Kühnen**

## **Teine revolutsioon I köide: Usk ja võitlus**

### **10. osa**

**See on silmakirjalikkus**, kui demokraadid ütlevad, et Lääne-Saksamaal on sõnavabadus.

Sellega seoses üks tsitaat (kahjuks ei tea, kelle poolt), mis iseloomustab tabavalt tegelikku olukorda: "*Demokraatias on igatiühel õigus igal ajal püsti tõusta ja öelda kõike, mida kõik arvavad*".

Kuid igaüks, kes julgeb selles süsteemis ise mõelda, õpib demokraatiast, st demokraatlikust arvamusterrorist. Radikaalsed dekreedid, ametikeelud ja informaatorisüsteem annavad tunnistust demokraatide hirmust omaenda rahva ees. Manfred Röder aeti eksiili, Wolf Dieter Eckart mõisteti pika vanglakaristuse, mina ise olin vahi all - arvamussvabadus Saksamaal 1978!

**See on silmakirjalikkus**, kui demokraadid ütlevad, et rahva osalemine otsuste tegemisel on võimalik erakondade kaudu. Otsuseid ei langetata enam ammu parlamentides (kas neid on seal üldse kunagi tehtud?). Põhilised suunised tulevad nagunii Washingtonist ja Jeruusalemmast, kõik muu otsustatakse huvigruppide hästi määratud vaidluses. Suurtel monopolidel, rahvusvahelistel korporatsioonidel, ühtsel ametiühingul, kuldsetel ja kahvatupunastel (sotsiaaldemokraatlikel) internatsionaalidel on tegelik võim. Rahvast ei ilmu enam

üldse; siinkohal nende osalemisvõimalustest rääkida on absurdne ja naeruväärne. Erakondade ülesanne on ainult rahva tähelepanu kõrvale juhtida tegelikest võimusuhetest, st mängida teatrit ja muide püüda ära võimalikud rahulolematuse tendentsid protestis oma parempoolsete ja vasakpoolsete rühmitustega (vt SPD puhul APO ja CDU-CSU puhul NPD).

Inimesed tunnevad intuiitiivselt, et neid juhitakse nina järgi. Seda näitab kasvav pettumus erakondadest ning protestide ja mittehääletamise osakaalu suurenemine. Kuid "pehme mahasurumine" toimib liiga hästi: 10-15% oleks valmis hääletama rahvusliku parempoolse erakonna poolt, 6-8% rohelise erakonna poolt, umbes 10% maksupartei poolt, kuid kui aeg kätte jõuab, siis valitseb hirm, et selline grupp ei jõua ikkagi ja see resignatsioon viib selleni, et siiani ei ole olnud võimalik moodustada tõelist opositsiooni. Vähem kui 2% elanikkonnast on organiseerunud "demokraatlikus" riigiparteis, mis on nii protsentuaalselt kui ka arvuliselt vähem kui NSDAP liikmeskond veel 1945. aastal - elagu demokraatia, "rahva valitsemine"!

**See on silmakirjalikkus**, kui demokraadid ütlevad, et BRDs ei ole poliitvange. Rohkem kui kolmkümmend aastat pärast sõja lõppu on Natsionaalsotsialistlik Saksa Tööliste Partei endiselt keelatud, partei propaganda, haakristi ja Saksa tervituse näitamine ning natsistliku propagandamaterjali omamine on karistatav kuni kolmeaastase vangistusega (StGB paragrahv 86). Lisaks on olemas Judenschutzparagrahv (paragrahv 130 või 131 StGB), mis karistab kuni viie aastaga igasugust kriitilist mõtisklust rahvusvahelise juutluse rolli üle. (Mõnikord piisab väitest, et ei ole kuus miljonit juuti gaasitatud või et juutidel on liiga palju võimu, mida siis aga kohe veenvalt tõestatakse kohtuprotsessidega). Kuidas veel nimetada seltsimehed, kes neid paragrahve oma poliitiliste veendumuste tõttu rikuvad ja selle eest vangi lähevad? Nad on südametunnistuse vangid, demokraatide poliitvangid!

Need on vaid mõned näited selle süsteemi iseloomu puudumisest ja valelikkusest. Loetelu võiks jätkata suvaliselt, tuleb vaid uurida põhiõiguste kohaldamist süsteemi Saksa kriitikute, natsionaalsotsialistide suhtes, alates arvamusvabadusest kuni kogunemisvabaduse, poliitilise arvamuse tõttu tagakiusamise keelust kuni kodu puutumatusse põhimõtteeni, ja inimene mõistab: demokraatia on olemas ainult demokraatide jaoks, või nagu nad ise ütlevad:

*"Vabaduse vaenlastele ei ole vabadust."*

Ja selle, mis on vabadus, määravad vabalt need, kellel on võim. Aga iseenesest on see täiesti vastuvõetav argument:

Igal riigil on õigus, ja kui ta võtab ennast tõsiselt, siis tegelikult isegi kohustus,

kaitsta oma olemasolu.

Ja me oleme riigi vaenlased, selle riigi vaenlased! Me vihkame seda süsteemi ja tahame seda kukutada! Siis nad ütlevad meile:

*"Kas te taluksite opositsiooni? Te olete oma poliitilised vastased laagritesse paigutanud."*

Ja see on ka õige:

Meie arusaamades rahvusriigist ei ole aga riigivaenlasi, sest iga hea tahte esindaja saab võimaluse töötada ja tegutseda oma rahva heaks, isegi kui ta ei kuulu poliitiliselt meie hulka. Siis on ainult rahvavaenlased, kelle vastu me võitleme järeleandmatult, sest nad tahavad õnnestada meie rahva rahvuslikku ühtsust, mida me nii väga vajame. Nii et need argumendid on iseenesest näiliselt põhjendatud, kuid kas demokraatias on lubatud niimoodi rääkida?

"Liberaal-kapitalistlik süsteem" peab lõppkokkuvõttes otsustama, mis ta tahab olla: kas mehhanism enamuse tahte jõustamiseks, st demokraatia - rahva valitsemine, või liberalistlik maailmavaateline riik, mis säilitaks ideoloogiliste programmipunktide süsteemi (FDGO), lõppkokkuvõttes samuti vastu rahva tahet.

See tähendab, et kas liberaal-kapitalistlik süsteem pakub oma vastastele - sealhulgas meile - võimalust võita seda oma relvadega, demokraatlike vahenditega, nagu see juba kord 1933. aastal õnnestus! Kui demokraadid seda lubaksid, oleksid nad järjekindlad ja ausad. Kui nad tõesti arvasid, et FDGO on nii hea ja kindel, siis peaksid nad suutma toime tulla sellega, et inimesed peavad valima radikaalsete alternatiivide vahel, sest muidu pole neil midagi valida.

Või nad otsustavad opositsiooni mahasurumise, "võitleva, võitlusliku demokraatia", liberalistliku Weltanschauungsstaat'i kasuks. Siis teavad selle süsteemi vastased, s.t. meie, Saksa vabadusvõitlejad, kus me seisame ja mõistame, et lõpuks saab Bonni liberaal-kapitalistlikku süsteemi, erinevalt Weimari vabariigist, kõrvaldada ainult revolutsiooni teel.

Millise otsuse demokraadid teevad, on nende endi otsustada. Kuid selgrooga sakslastena ootame ausust ja järjepidevust isegi oma ideoloogilistelt vastastelt ja vaenlastelt. Kuid neid ei leia Bonni süsteemist, sest kuigi ametlikult räägitakse endiselt vabast õigusriigist, mis põhineb Voltaire'i põhimõttel: *"Ma vihkan iga sõna, mida ta (poliitiline vastane) ütleb, kuid tema õiguse eest seda öelda olen valmis igal ajal surema"*, on demokraadid tegelikkuses juba ammu valinud teise variandi:

Mitte anda rahvale üldse valikut meie aja kolme ideoloogilise süsteemi vahel, kommunismi, liberaalse kapitalismi ja rahvussotsialismi vahel. Seega osutub liberaalne kapitalism organiseeritud silmakirjalikkuse süsteemiks ja seda ma mõtlesin, kui rääkisin sellest, et demokraadid on kõige vastikumad olendid, kes on kunagi rahvast valitsenud. Seepärast austame me enamlasti, kes on võitlejad, kes teavad, mida nad tahavad - isegi kui me võitleme nendega kibedalt. Aga demokraatide suhtes tunneme me noorsoo terve moraaliinstinktiga ainult üht - põlgust!

Kui me kohtume kommunistidega, kohtuvad teras ja teras; kui me kohtume liberaal-kapitalistliku süsteemi toetajatega, näeme ainult vastikut lima. Selles kontekstis paar sõna vägivalla kasutamisest, libahundistrateegiast, relvastatud pörandaalusest võitlusest.

Viimasest on selge, et liberaal-kapitalistlik süsteem näib olevat sama kindlalt otsustanud kindlustada oma ellujäämise rahva tahte vastu kui kommunistid. Ainult vahendid on erinevad:

Demokraadid osutuvad targemaks ja kavalamaks - nad meelitavad inimesi "poliitiliste jõudude vaba mängu" vaatamänguga, narkoteerivad neid jõukuse ja tarbimisväärtusega ning harjutavad poliitilise opositsiooni õrna ja tagasihoidlikku mahasurumist. Nii et moraalselt ei ole idapoolse ja lääne vabadusvõitluse vahel mingit vahet. Rahvussotsialism võitluses kapitalismi ja kommunismi vastu!

Ida tsooni diktatuuri arvestades ei tule kellelegi pähegi nõuda, et me seal avalikult organiseeruksime, et osaleda rahvakoja valimistel. Keegi ei imesta, et natsionaalsotsialistid koonduvad pörandaaluseks ja ei välista täielikult relvastatud vastupanu. Sama kehtib ka meie okupeeritud isamaa läänepoolsetes tsoonides.

**KA RELVASTATUD VASTUPANU DEMOKRAATIA VASTU ON MORAALSELT ÕIGUSTATUD, KUI SEE EI OLE SUUNATUD SÜÜTUTE INIMESTE VASTU!** Ma usun, et see on minu öeldust selge. Aga:

**MORAALSELT ÕIGUSTATUD EI TÄHENDA SAMAL AJAL TAKTIKALISELT HÄDAVAJALIKKU!**

Ma lükkan rangelt tagasi libahundi, relvastatud võitluse vabaduse eest paremalt poolt, BRD-s, praeguses ajaloolises faasis! Me ei ole revolutsioonilises olukorras! Inimesed ei ole pehmete rõhumismehhanismide kohta vähimatki arusaamist, neil poleks praegu vähimatki arusaamist libahundist.

Relvastatud vastupanu pooldajad ütlevad, et vabaduse eest peetava sõjalise võitluse taasalustamise korral, st rahvusvahelise õiguse mõttes ja tehniliselt 8. mai 1945. aasta kapitulatsiooni- ja relvarahukokkulepete rikkumise korral oleks lib-

eraal-kapitalistlik süsteem sunnitud langetama demokraatliku maski ja ilmutama end oma tegelikus vormis, kui võitjate relvastatud agent omaenda rahva vastu - **see on õige.**

Kuid selline strateegia hindab meie enda tugevust üle. Saksa vabadusliikumine veritseks välja, kui üritatakse korraldada sõjalist võitlust okupatsioonirežiimi vastu. See oleks lootusetu ja kasutu võitlus, milles parimad ohverdataks mõttetult. Võib-olla oleks olukord meie jaoks teistsugune, kui anarhistid ja kommunistid ei oleks omakorda üles ehitanud sissitegevust, Punase Armeed Fraktsiooni (RAF).

RAF on aastaid pidanud relvastatud võitlust liberaalse kapitalistliku süsteemi rõhuva aparaadi vastu. Mul on siiralt kahju RAF-i stiilis terroriaktide süütute ohvrite pärast, kuid ma ei varja oma "salajast rõõmu" selle võitluse üle meie kibedate vaenlaste, kommunistide ja demokraatide vahel. Suurtükid värisevad, demokraadid varitsevad okastraatide ja kuulipildujate taga, samal ajal kui Adolf Hitler võis avatud autoga läbi juubeldavate rahvahulkade sõita. Demokraatia ja rahvusriigi erinevust ei saa selgemini sümboliseerida!

Niikaua kui RAF eksisteerib ja Saksamaal ei ole revolutsioonilist olukorda, on liibahunt kasutu ja isegi kahjulik. Loomulikult võib rahvuslikke aktiviste sõjaliselt ette valmistada sõjalistes spordirühmades lõplikuks vastasseisuks, mis pole ju täiesti välistatud, kuid praegu ei tohi olla relvastatud võitlust paremikust vabastamise eest.

Ärge laske end hirmust kibestuda, süsteem ootab vaid sellist viga meilt, et leida hoob liikumise täielikuks purustamiseks. Ma usun kindlalt, et meie, nagu ka juht, leiame elujõulise seadusliku tee võimu juurde. 9. novembri 1923. aasta ebaõnnestunud revolutsiooni tagajärjed ja järeldused kehtivad endiselt. Tulevik kuulub meile! Saagem üle kiusatusest kiirendada kunstlikult ajaloo kulgu. Kõik tõeliselt suur peab küpsema, et saada tugevaks. Meie aeg ei ole veel käes.

Lisaks silmakirjalikkusele näeme me ohjeldamatus ja piiramatus materialismis liberaalse kapitalistliku süsteemi teist elupõhja. Seda võib näha demokraatlike poliitikute külluslikus eluviisis ja piiramatus korrupsioonis, kes elavad nagu parasiidid mitte oma rahva jaoks, vaid selle arvelt. Nagu sead söödakausi juures, teevad nad end mugavalt, vähendades pensione, tõstes makse ja kahekordistades oma dieeti, unustamata seejuures, et nad lasevad endale õigesti hääletades maksta suurtööstuse, riikideüleste võimude või ühtsete ametiühingute poolt.

Nad näevad Bundestagi täiskogu istungisaali harva, oma valimisringkonda peaaegu kunagi, välja arvatud siis, kui valimiste aeg jälle läheneb, kuid vastuvõttudel või kallitel õppereisidel kohtame neid alati diskreetse ülikonnas, föderalse teeneristi ja heade kommetega, ideaalse, kodanliku maailma kujukestena. Nende eksi-

mused ja skandaalid on tavaliselt süsteemipressi poolt teadlikult maha vaikitud. Kuid sellegipoolest ilmutab lai rahvamass nende suhtes märkimisväärselt korrektset instinktitunnet: Rahvas ei ole kunagi olnud neist oma "esindajatest" eriti heal arvamusel.

Kui vähe õigust on neil parlamendiliikmetel end "rahva esindajateks" nimetada. Kellel neist on veel tõeline kontakt rahvaga? "Kus on töölised, väikesed inimesed, kes peaksid olema esindatud?" Näete parlamendis funktsionääre, ametnikke ja tööstuse esindajaid, aga kes esindab rahvast? Rahvas istub teleekraanide ees ja imestab!

Kindlasti on nendes ridades ka hea tahte esindajaid. Seal on idealistlikke demokraate, kes, nagu kõik idealistid, on meie austuse väärilised, isegi kui me ei ole nendega nõus ja võitleme nende vastu; ja nende hulgas on ka inimesi, kes on mõistnud, et nii ei saa enam edasi minna. Ma pean silmas näiteks Herbert Gruhli, Bundestagi liiget, kes pani oma karjääri ohtu ja läks 1978. aastal CDU-st üle roheliste liikumisse. Aga neid on ainult mõned. Valdavad on parasiidid, kes võivad tänu kutselise poliitiku tööle või mittetööle oodata head elu, ja tõhusad, märkamatud tehnokraadid, kes täidavad suuresti anonüümsete võimude juhiseid ja tegutsevad nende nimel nii, nagu kujundaksid nad meie riigi poliitilist tulevikku.

Kuid kaks asja teavad nad kindlasti, 1945. aasta uued meistrid:

Demokraatiat on Saksa rahvale kaks korda peale surutud sõdade järel võitjate poolt peale surutud sõdu. Rahvalt ei ole kunagi küsitud, kas ta tõesti tahab seda riigi- ja majandusvormi. Põhiseadust ei kiidetud heaks ei vabalt valitud parlamendis, kus osalesid kõik erakonnad, ega rahvahääletusel. NSDAP ja kõigi selle allüksuste keelustamine võeti lihtsalt üle liitlaste okupatsioonimäärustest uue vabariigi karistusseadustikku. Rahvas ei esine Bonni okupatsioonirežiimis üldse:

Ei mingit hääletust põhiseaduse üle, ei mingit referendumit ega rahvahääletust, ei mingit vaba riigipea valimist, vaid hoopis parteikeeldu, demokraatliku riigipartei rahastamist maksuraha abil, NS-keeldu ja 5%-list takistust.

Saksamaal ei ole demokraate, välja arvatud õhuke kiht võimulolijaid ja otseseid kasusaajad. Nad teavad seda väga hästi. Kuid Saksa rahvas on alati olnud võimule kuulekas ja revolutsioonile vastumeelne, ja seni, kuni sakslased saavad nautida suhteliselt muretut eraelu ja ükski meeletu eluolukord ei aja laia rahvamassi mässama, on ainult vähemused need, kes meie rahva tuleviku pärast muretsevad. Liberaal-kapitalistliku süsteemi stabiilsus ei põhine mitte rahva nõusolekul, vaid tema rahulolul oma eraelu tingimustega.

See, et need elutingimused on enamiku sakslaste jaoks ka täna, ülemaailmse kriisi

alguses, veel talutavad, ei ole liberaalse kapitalistliku süsteemi teene, vaid Saksa rahva eeskujuliku töökuse ja visa töövõime tulemus, kes on oma rikkuse loonud tühjalt kohalt ja on saavutatud üle õigustatult uhke.

Kuid see on ka natsionaalsotsialistliku riigi teene, et ta tegi töölised partneriteks, võrdseteks kodanikeks. Ta kehtestas ühiskondliku omandi kohustuse ja äratas sellega rahvusliku kogukonna tunnet. Liberaal-kapitalistlik süsteem võlgneb oma stabiilsuse natsionaalsotsialistliku idee demoniseerimisele, rakendades samal ajal natsionaalsotsialistlikke meetodeid.

Niikaua kui demokraadid neid kahte punkti järgivad, jääb see süsteem Saksa rahva kahjuks püsima. Selleks, et oma režiimi eksistentsi ainult nimetatud kahele põhimõttele rajada, pidid demokraadid kasvatama rahvast krasses materialismis. Kõik ideaalid tuli aja jooksul naeruvääristada ja korrumppeerida, kõik väärtused hoolega piirata pühade sündmustega. Rahvast tuli innustada ainult korteri, auto, televiisori, külmkapi ja pesumasina jaoks, siis ajutise korteri, teise auto, teise televiisori, sügavkülmiku ja automaatse köögi jaoks, siis massitoidu, tarbimise ja reklaami ideaal maailma jaoks Ameerika eeskujul, siis igavate telesarjade, kõrvaliste seksuaaltavade ja kaootilise kultuurilahuse jaoks kirjanduses, teatris ja loomingulises kunstis. Kuid kõik see ainult ühel eesmärgil: **viia inimesed joovastusse, et juhtida neid reaalsusest kõrvale.**

Alates ülesehituse lõpust, st alates 1960ndatest aastatest, on Euroopa kõige võimekamad inimesed elanud kohutavalt ilusas unenäomaailmas, kunstlikult esilekutsutud dekadentsis, mis sööb ära meie rahvuskeha vaimse, vaimse ja füüsilise tervise. Ainult nii õnnestus ümberkasvatajatel pikemas perspektiivis sakslaste ajudest välja põletada rahvussotsialismi idee eraldi saksa olemisest ida ja lääne, kommunismi ja kapitalismi vahel, muuta see sõnakuulelikuks ja kasutada seda mugavalt ära.

Saksa vabaduse ideed oli võimalik maha suruda ja suruda sügavale alateadvusse, kuid seal see uinub ja kujundab Saksamaad uuesti, kui juba niigi tohutult ülepaisutatud unelmamull ühel päeval kõva pauguga lõhkeb ja inimesed, esimest korda aastakümnete jooksul pettunud, näevad taas reaalselt maailma ja selle halastamatuid seadusi. Isegi asjaolu, et demokraadid rakendavad uuesti vanu natsionaalsotsialistlikke meetmeid, ei saa liberaal-kapitalistlikku süsteemi pikemas perspektiivis päästa; tegelikult osutub see kahjulikuks, sest ka siin lähtutakse eranditult materialistlikest põhimõtetest. Tulemus sarnaneb südame siirdamisega, mida meditsiiniline amatöör teeb teadusliku õpiku põhjal.

### **Siin on mõned näited:**

Kolmas Reich kasvatas sakslasi rahvakogukonnaks selges arusaamas, et in-

imene saab oma isamaad armastada ainult siis, kui see kohtleb teda võrdselt ja austab teda sama palju kui kõiki teisi rahvusliikmeid. Nii õnnestus natsionaalsotsialistlikul rahvusriigil ületada töölisklassi rinne riigi vastu ja esmakordselt tundis töölis end täieõiguslikuna rahva liikmena, kellel on kõik õigused ja kohustused. Liberaalne kapitalistlik süsteem tugineb veel tänapäevalgi sellele natsionaalsotsialismi poolsele tööliste kasvatusel. Saksa maal on vähe streike ja töölised on endiselt valmis tegema ohvreid kogu ühiskonna huvides.

Kolmas Reich tegi sakslastele selgeks, et majandus puudutab kõiki, et kogu rahvas kannatab, kui ühel majandussektoril läheb eriti halvasti, et ühe poole ülemäärased nõudmised on katastroofilised kogu majandusele. Tänapäeval nimetatakse seda sotsiaalseks partnerluseks, sest mõiste Volksgemeinschaft on moest läinud.

Saksa Töölisrindega lõi Kolmas Reich institutsiooni, milles riik, tööandjad ja töötajad otsisid ühiselt lahendusi töömaailma inimlikuks korraldamiseks ning kavandasid samuti ühiselt rahvamajanduse edasist arengut.



